

Secția de artă nou inaugurată a Muzeului Deltei Dunării din Tulcea s-a axat, din punct de vedere tematic, pe o singură coordonată: Dobrogea oglindită în lucrările artiștilor plastici. Deci, profilarea tematică — unul dintre importantele desiderate ale muzeografiei românești contemporane — reprezintă primul câștig demn de marcat al muzeului.

Prin ceea ce are viabil și pe deplin încadrat în tematică, patrimoniul secției se impune și printr-un alt aspect: o expoziție de bază dedicată în exclusivitate peisajului citadin, rural, marin, din deltă. Picturi, pasteluri, acuarele, desene, gravuri alcătuiesc fondul de bază al patrimoniului muzeului, adăpostite în cele 8 săli destinate lui într-o clădire cu o arhitectură cu elemente de inspirație populară, amenajată în acest scop.

Dobrogea, acest pământ atât de îndrăgit de artiștii noștri plastici, merita cu prisosință un muzeu al său. Sint aici prezenți, dacă nu întotdeauna cu lucrări dintre cele mai semnificative, Gh. Petrașcu, Șt. Dimitrescu, N. Tonitza, N. Dărăscu, J. Al. Steriadi, Fr. Șirato, L. Grigorescu, V. Popescu, S. Mützner, I. Țuculescu, M. Bunescu, S. Tarasov, I. Theodorescu-Sion, M. Eleutheriade, I. Gheorghiu, I. Bițan și alții încă, fiecare cu una sau mai multe lucrări realizate în tehnici diferite.

Desigur, forma actuală a secției reprezintă doar primă etapă din existența unei instituții cu frumoase perspective de dezvoltare. Susținută, ca și până acum, de sprijinul moral și material al autorităților locale, patrimoniul secției se va îmbogăți — pe măsura depistării de noi lucrări, cu opere reprezentative atât pentru artiștii din perioada interbelică cât și pentru cei contemporani, oprindu-se în același timp o riguroasă selecție calitativă. De asemenea, ar fi de dorit integrarea chiar în expoziția de bază a unui număr de lucrări ale artiștilor tulcenți contemporani, eventual într-o sală aparte, căci concomitentă deschidere a primei expoziții a recent înființatului Cenaclu de artă plastică din Tulcea îndreptățește un asemenea desiderat.

Bilanțul realizărilor de până acum este întru totul pozitiv. În mai puțin de doi ani, pornind de la zero, muzeografa Florentina Ilea (ajutată în ultimul an de muzeografa Lidia Stareș), beneficiind de condițiile materiale oferite de conducerea județului Tulcea și de ajutorul de ordin științific dat de Muzeul de artă al R. S. România și de Direcția muzeelor din Consiliul Culturii și Educației Socialiste, a reușit să selecționeze și să achiziționeze un număr suficient de lucrări pentru a putea organiza o secție de artă pe lângă muzeul județean.

Desigur, au existat o multitudine de dificultăți, dintre care tentația de a crea un muzeu al artei românești moderne și contemporane probabil nu era cea de pe urmă. Individualizarea prin tematică impune însă cu tărie Secția de artă a Muzeului Deltei Dunării din Tulcea în contextul prea puțin diversificat al muzeelor de artă din țară.

De asemenea, criteriul calității — nu mai este nevoie să o spunem — trebuia urmărit cu consecvență.

O serie de lucrări se impun prin calitățile lor artistice: *Peisaj cu case* de V. Popescu, *Peisaj dobrogean* de N. Dărăscu, *Peisaj la Balcic* de Fr. Șirato, *Vaporul scufundat* de M. Bunescu, *Peisaj în deltă* de S. Tarasov, *Tîrgul dobrogean* al lui J. Al. Steriadi, ciclul de cinci lucrări cu peisaje din Tulcea și Babadag datorat Michaeliei Eleutheriade.

Inițial, organizatorii și-au propus un sistem de expunere cronologic, sistem care însă poate fi numai cu greu respectat datorită unor cauze obiective în momentul în care cronologia constituie singurul criteriu. Care ar putea fi punctul de pornire pentru reprezentarea unor artiști strict contemporani? Desigur, gruparea după apartenența la o mișcare, la un grup, aderarea la o viziune cel puțin în mare comună etc.

Dar practic, lucrul nu s-a realizat, astfel încât în prima sală apar lucrări semnate de Petrașcu, Al. Satmari, R. Schweitzer Cumpăna, Kimon Loghi, Rodica Maniu, Cecilia Țușescu-Stork, Ștefan Popescu, artiști care au ca unică trăsătură comună anul nașterii în deceniul opt al secolului al XIX-lea. În cea de-a doua sală, în care cel puțin Tonitza, Șirato și Șt. Dimitrescu ar fi putut fi prezentați împreună ca trei dintre membrii Grupului celor patru (din care lipsește O. Han), lucrările ultimilor doi sint separate de o pinză de Steriadi — bună este drept — dar care își putea găsi locul în altă parte, poate mai aproape de L. Grigorescu — plasat la locul de onoare, în sala de intrare în expoziție, dar rupt astfel de o întreagă tendință de adaptare a tehnicii impresioniste, manifestă la noi între cele două războaie —, de N. Dărăscu care și-a găsit locul în sala a 3-a, încadrat lateral, tot într-un mod ciudat, de două pinze mici ale lui Șt. Dimitrescu. O altă inadvertență o constituie intreruperea șirului cronologic prin sala artiștilor contemporani, revenindu-se apoi la un grupaj V. Popescu, S. Tarasov, Gh. Sîrbu, Sabin Popp, de asemenea nesudat decât prin normala tematică generală.

Remediabile sint și cele câteva scăderi ce țin de panotarea propriu-zisă: o oarecare monotonie în săli și o compoziție nu prea expresivă a pereților, din care lipsește gruparea în funcție de unele centre de interes plastic sau tematic mai restrîns. Este de asemenea de rezolvat încă încadrarea celor câteva lucrări de sculptură în compoziția sălilor.

Rămîn ca realizări de viitor studierea exhaustivă din punct de vedere științific a lucrărilor, integrarea lor în studii de specialitate sau în materiale de largă popularizare, publicarea de lucrări de bună calitate cu caracter propagandistic.

În ansamblu — prin judicioasa tematică, prin patrimoniul și nu în ultimul rînd prin entuziasm și munca de calitate — Secția de artă a Muzeului Deltei Dunării din Tulcea, inaugurată în ziua de 29 aprilie 1972, în prezența unor personalități din conducerea de partid și de stat a județului și a municipiului Tulcea, reprezintă un bun câștigat pentru muzeografia românească de artă și un dar de preț pentru locuitorii și vizitatorii acestui colț de țară.

Tereza SINIGALIA